Трибуна вільного українського слова на вільній американській землі

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Адреса Редакції і Адміністрації: 'Svoboda', 81-83 Grand St., Jersey City, N. J.
Тел.: HEnderson 4-0237
УНС: HEnderson 5-8740

РІК LXII. Ч. 109. ДЖЕРЗІ СИТІ І НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 9-го ЧЕРВНЯ 1955. П'ЯТЬ ЦЕНТІВ—FIVE CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JUNE 9, 1955. No. 109. VOL. LXII.

СПІЛКА ПРОДОВЖИЛА УМОВУ З ДЖЕНЕРАЛ МОТОРС ДО ПІВНОЧІ В НЕДІЛЮ

СТРАЙК В ФАБРИКАХ ДЖЕНЕРАЛ МОТОРС МАВ ПОЧАТИСЯ ВЖЕ 7 ЧЕРВНЯ, АЛЕ СПІЛКА АВТОВИХ РОБІТНИКІВ ПОГОДИЛАСЯ ПРОДОВЖИТИ УМОВУ НА П'ЯТЬ ДНІВ

Дітройт, Міч. — Спілка Автових Робітників, КІО, погодилася на пропозицію дирекції фірми Дженерал Моторс продовжити контракт на п'ять днів, це значить до півночі в неділю 12 червня, щоб можна було вести переговори в справі заґарантованих платень. — Представник фірми Дженерал Моторс заявив, що його фірма потребує кількох днів на те, щоб простудіювати докладно умову, яку автові робітники заключили з компанією Форда. В переговорах із Дженерал Моторс бере вже участь голова Спілки Автових Робітників Волтер Рутер, який з успіхом закінчив переговори з Фордовою компанією. Рутер вдоволений з успіху в переговорах із Фордовою компанією і надіється, що йому вдасться успішно закінчити переговори з найбільшою автовою фірмою — Дженерал Моторс. Містоголова Спілки Автових Робітників Джан В. Лівінґстон був за тим, щоб продовжити контракт на п'ять днів, хоч досі немає вістки про те, як ставиться фірма Дженерал Моторс до робітничих домагань. Гадають, що незабаром представник Дженерал Моторс зробить нові пропозиції в справі робітничих домагань про ґарантовані платні. Умову з Фордовою компанією уважають за милевий крок в модерній сторії робітничих здобутків. Згідно з цією умовою звільнені з праці робітники діставатимуть крім федеральної допомоги на час безробіття ще й 65 відсотків іхньої нормальної платні впродовж 26 місяців. Це значить, що вони діставатимуть від фірми по 25 долярів тижнево з окремого фонду, який буде зорганізований для ґарантії робітничих платень. — Але ці виплати фірми на безробіття почнуться аж через рік, поки не буде зорганізований окремий на це фонд в висоті 55 мільйонів долярів. Фірма даватиме на цей фонд по п'ять центів від години праці робітників. Також і Спілка Електричних Робітників КІО погодилася продовжити контракт для переговорів до неділі, 12 червня. В цій спілці працюють коло 35 тисяч робітників. Страйк в фабриках Дженерал Моторс мав початися 7 червня; тепер його початок відсунено на північ 12 червня, хоч є всі надії, що Дженерал Моторс погодиться з робітниками приблизно на тих самих умовах, на яких підписано контракт із фірмою Форда.

Число затруднених в травні становило 62,703,000

Вашинґтон. — Статистичне Бюро повідомляє, що в травні цього року число затруднених робітників збільшилося на 1,018,000 і становило 62,703,-000 осіб. Це найбільше число робітників, затруднених у місяці травні, воно на 1,584,000 більше від минулого і на 700.-000 осіб більше від 1953 року, який досі уважається за найкращий рік в економіці цієї країни. Число безробітних зменшилося в травні на 473.-000, але все ж таки в тому місяці було ще безробітних — 2,489,000 осіб. Збільшене число затруднених понад число тих, які повернулися до праці, свідчить про те, що дістали працю нові робітничі сили, які ще досі не працювали. Збільшилося число затруднених в сільському господарстві, в будівельному промислі, а також і в промислі, де звичайно, число робітників зменшується. Це число затруднених, яке подає Статистичне Бюро при департаменті праці, обіймає тільки тих робітників, які дістають платню за свою працю.

Конґрес прийняв законопроєкт про 8% підвищення платні поштовикам

Вашинґтон. — Конґрес закінчив акцію в справі 8 відсоткового підвищення платні поштовим працівникам. Палата Репрезентантів більшістю 407 до 1-го голосу прийняла цей законопроєкт, а Сенат 78-ма голосами проти 0. Тепер цей законопроєкт відсилають до підпису президента Айзенгавера, і всі переконані в тому, що його президент підпише. Конґрес ще раз мусів розглядати цей законопроєкт, бо президент поставив був „вето" проти 8.8 відсоткової підвишки, яку запропонував Конґрес. 500,000 поштовиків дістануть підвищення платні на 8 відсотків, що буде коштувати державну скарбницю коло 164 мільйони долярів, а 8.8 відсоткове підвищення було б коштувало коло 179 мільйонів долярів.

В АМЕРИЦІ

● **У відзначенні 40-річчя 1915** річника Військової Академії в Вест Пойнті, до якого належить і президент Айзенгавер, брав участь і 95-річний генерал - майор Генрі Клей Гаджес, який закінчив академію в 1881 році. В параді він не виступав, а сидів перед пам'ятником „батька академії" полковника С. Тейера, перед яким потім поклав вінець.

● **Директор Дослідного Інституту** з Торонта, Канада, д-р А. Дж. Ровдес заявив, що в короткому часі зовсім зникне недуга поліо, а в школах будуть щепити проти цієї недуги так, як тепер щеплять проти віспи.

● **Найвищий Суд ЗДА** вирішив відтепер працювати тільки п'ять днів у тижні. Досі Найвищий Суд працював від понеділка до п'ятниці, а в суботу нараджувався в уже переслуханих справах.

● **Незабаром зліквідують** один із найстарших каледжів у Гарперс Феррі, Західна Вірджінія, який відзначав недавно 88-річне закінчення шкільного року. В цьому каледжі навчалися тільки негритянські студенти.

● **Стейт Ню Джерзі** проєктує набути острів Елліс під Ню Йорком, на якому досі був Уряд іміґрації, і влаштувати там культурний і відпочинковий осередок. На цьому острові мав би бути зорганізований і етнографічний музей, в якому були б заступлені всі національні групи ЗДА.

● **Демократичний сенатор** Джан Дж. Спаркман заявив, що, на його думку, Адлей Стівенсон буде видвигнений від демократів як кандидат на президента в 1956 році, і не матиме опозиції з демократичного боку.

● **Арґентинський президент** Хуан Д. Перон призначив окрему комісію з урядовців міністерства закордонних справ і центрального банку, яка має заохочувати німців еміґрувати до Арґентини.

● **Сенат** одноголосно затвердив усі номінації, які зробив президент Айзенгавер на найвищих військових становищах: адмірал Радфорд — голова Обєднаних Шефів Штабу; генерал Нетен Ф. Твайнінґ — шеф летунства; генерал Мексвелл Д. Тейлор — шеф армії та адмірал А. А. Бирк — шеф морських операцій.

ПРЕЗИДЕНТ АЙЗЕНГАВЕР ПРОМОВЛЯЄ ДО КАДЕТІВ

Президент Двайт Д. Айзенгавер під час промови до кадетів у Вест Пойнті, в якій він вияснив труднощі в теперішньому змаганні до миру, зокрема зайнявши становище до передбаченої на липень зустрічі голів чотирьох великодержав у Женеві.

ПРЕЗИДЕНТ ПРО ТРУДНОЩІ В ЗМАГАННІ ДО МИРУ

ПЕРЕСТЕРІГАЄ КРЕМЛЬ І ЗАСПОКОЮЄ ВІЛЬНИЙ СВІТ ЩОДО „ЗУСТРІЧІ НА ВЕРШИНАХ"

Вест Пойнт, Н. Й. — Президент Айзенгавер знову звернув увагу на теперішні труднощі в змаганні до миру, висловлюючи рівночасно пересторогу для Кремля і деякі впевнення для вільного світу у зв'язку з передбачуваною зустріччю голів чотирьох великодержав. Промовляючи у військовій академії з нагоди випуску нового річника кадетів, президент Айзенгавер твердив, що встановлення справедливого миру, якого бажає собі Америка та вільний світ, *може потривати* ще цілу ґенерацію, і тому закликав кадетів, щоб вони, не припиняючи мирних зусиль та не здаючи надій на мир, були рівночасно і завжди готові до оборони країни у війні, якщо б зайшла потреба. Окрему увагу присвятив президент Айзенгавер заповідженій зустрічі голів чотирьох великодержав. Він у першу чергу перестерігав Кремль, що голови західніх великодержав там говоритимуть „тільки за себе" та що вони не думають там торгувати принципами. Публічну опінію Америки та вільного світу президент Айзенгавер заспокоював, що „ми не думаємо відпружити свою поставу тільки тому, що упертий ворог усміхнувся або сказав лагідне слово". Все ж таки президент Айзенгавер уважає, що внутрішня і союзна сила вільного світу дозволяє йому перевірити кожну можливість миру, не *зважаючи на всі попередні* розчарування, бо „туга людства за миром і справедливістю є більшою силою, ніж жадоба влади кількох осіб." Теперішня ситуація вимагає, щоб ми думали ліпше, швидше і мудріше, ніж будь-коли досі — твердив Президент, промовляючи до 469 кадетів, які закінчили академію та яким він вручив дипломи.

Гарріман за продовжування нового розподілу

Сиракюз, Н. Й. — Нюйоркський губернатор Аверелл Гарріман, промовляючи з нагоди закінчення шкільного року в Сиракюзькому університеті, закликав до більшого керування, контролі і плянування в народній економіці, щоб не відставати від темпа „найшвидших змін в історії". „Ґальопуюча технологія і швидке збільшування числа населення — сказав він, — неминуче вимагають і швидких змін в народі. Якщо ви не будете приготовані пристосуватдися до того темпа, щоб плянувати і контролювати його, на мою думку, ви будете змушені досліджувати шляхи, які ведуть на місяць, де, як я чув, речі змінюються дуже поволі". Розвиток може збільшувати або стримувати ріст нашої країни, залежно від того чи ми мудро плянуємо і достосовуємо нашу економіку, наші соціяльні і політичні інституції до нових потреб. Гарріман твердив, що в 1930-их і 1940-их роках, під час так званого нового і справедливого розподілу, можна було збалянсувати продукцію і консумцію, і внаслідок цього ще й тепер існує добробут в цій країні. Губернатор згадував про тих теперішніх політиків, які противляться тому, щоб держава контролювала народну економіку, але їхнє становище не вірне, бо ми „не матимемо мудрої політики, поки не зрозуміємо, що мусимо достосовуватися до тих змін, які приносить життя."

З-поміж тих, що вмирають на пістряка легенів, — 90% курців

Атлантік Сити, Ню Джерзі. — На 104-их річних зборах Американського Лікарського Товариства звітувало Американське Товариство для поборювання пістряка. Як виходить з того звіту, більшість дослідників пістряка погоджуються в тому, що сильне куріння спричиняє пістряка леґенів. Товариство для поборювання пістряка, яке впродовж 32-ох місяців вивчало 188,000 курців, ствердило, що особи, які покинули курити, в меншому відсотку хворіли на пістряка легенів. Ці твердження заперечує д-р Т. В. Гернест, який очолює Дослідний Комітет, зорганізований тютюневою індустрією. Але д-ри Е. К. Геммонд і Д. Горн на основі статистичних даних, ствердили, що серед осіб, які викурюють денно по дві пачки цигарок, на 90 відсотків більше випадків смерти від пістряка легенів, як між некурцями. Навіть серед осіб, які покинули курити, в 14 разів більше вмирають на пістряка легенів, як серед некурців. Особи, які викурюють по дві пачки цигарок денно, в три рази більше наражені на пістряка в порівнянні з тими, які викурюють денно тільки по одній пачці (20 цигареток). Серед завзятих курців також високий відсоток смерти на недуги серця. Вплив куріння на легені і серце видно навіть серед тих осіб, які викурюють денно менше як 10 цигарок. Куріння люльки також впливає на виникнення пістряка легенів, але в меншому розмірі, а куріння цигар не впливає зовсім.

Доллес знову видвигає справу совєтських сателітів

Вашинґтон. — Державний секретар Джан Фостер Доллес знову видвигнув справу совєтських сателітів, як можливий предмет розмови при плянованій на 18-го липня в Женеві зустрічі голів чотирьох великодержав. Доллес видвигнув цю справу вдруге, не зважаючи на те, що за першим разом Москва гостро протестувала проти таких „диких" і „абсурдних" проблем. Державний секретар насамперед ствердив, що сама зустріч „на вершинах" мала б напевно успіх, якщо б Москва того хотіла. Для прикладу він навів договір з Австрією, який обговорювано довгі роки і який полагоджено дуже швидко, як тільки Москва змінила свою думку і захотіла того договору. Навязуючи до договору в справі Австрії та до совєтсько-юґославських переговорів, Доллес висловив здогад, що Москва „може бути приготована злагіднити дещо" свою владу над сателітськими країнами та над цілим опанованим нею „простором південної і східньої Европи". Державний секретар уважає, що Москва, йдучи за своїм теперішнім курсом з Австрією і Юґославією, могла б признати сателітам „деяку незалежність" у заміну за невтральність. З уваги на те, Доллес видвигнув цю проблему знову і не зважаючи на совєтські протести, в політичних колах коментують це як натяк для Москви, що західні представники можуть саме цією вимогою зустріти совєтські спроби поставити на порядок нарад справу „невтралізації" Західньої Німеччини, що є тепер членом НАТО. Доллес пригадав, що міністри закордонних справ чотирьох великодержав зустрінуться вже 20-го червня з нагоди ювілейної сесії Об'єднаних Націй в Сан Франсіско та що вони вже тоді можуть усталити порядок нарад для „зустрічі на вершинах", що виключало б потребу ще окремої їхньої конференції безпосередньо перед зустріччю в Женеві.

Етлі зречеться проводу в Партії Праці

Лондон. — Колишній прем'єр Англії Клемент Етлі, який має тепер 72 роки, зречеться цієї осени проводу в Партії Праці — повідомляють з його оточення. Він був лідером партії впродовж 20 останніх років, під час її перемог і невдач. Найбільшу поразку Партія Праці зазнала 26 травня ц. р. у парляментарних виборах, в яких консервативний уряд дістав велику перемогу, здобувши в парляменті 59 послів більше, як їх має соціялістична опозиція. Тим часом Етлі вибрали знову одноголосно головою парляментарної групи Партії Праці, колишнього міністра внутрішніх і закордонних справ Герберта Моррісона його заступником, а Вільяма Вайтлі шефом пропаґанди тієї групи. Однак це тільки тимчасова управа. На четвер 9 червня призначено формальне відкриття нового парляменту, який проте вже 28 липня роз'їдеться на літні ферії, аж до осінньої сесії, що почнеться в жовтні ц. р. Під час отих літніх ферій Етлі має уступити. Передбачають, що за наступство по ньому відбудеться боротьба між трьома суперниками: Гербертом Моррісоном, Ю. Гейтскеллом — обома членами правого крила партії, і Енюрином Беваном, лідером лівого крила партії. У Партії Праці настала тенденція, щоб усі понад 65 років партійні керівники відступили свої місця молодшим членам партії.

У Москві вітали ентузіястично Неру

Москва. — Десятки тисяч мешканців Москви вийшли на вулиці й ентузіястично вітали індійського прем'єра Неру, який приїхав туди з офіційними відвідинами. Вся совєтська верхівка вийшла йому назустріч на летовище. Совєтський літак привіз Неру безпосередньо з Праги, де той затримався був один день і розмовляв з комуно-чеськими достойниками. До літака підійшов перший Булґанін, а за ним і інші совєтські вожаки. Неру з Булґаніним їхали помалу вулицями, що їх виповнили цікаві москалі, у відкритому авті і це було незвичне для совєтських невільників видовище. Всі совєтські часописи повні привітальних статтей у честь Неру й відомостей про Індію, а московська „Правда" принесла на першій сторінці велику світлину Неру, що дуже рідко трапляється у відношенні до будь-якого закордонного відвідувача. Гарна червнева погода сприяла тому дбайливо приготованому прийняттю, якого ціль — зробити добре враження на Неру й ще більше приєднати собі того речника „співіснування" й добровільного помічника совєтської закордонної політики.

Рада Безпеки ОН закликає Ізраїль і Єгипет до згоди

Об'єднані Нації. — Головний делеґат З'єдинених Держав в Об'єднаних Націях, амбасадор Кебот Лодж, звернувся листовно до урядів Ізраїлю і Єгипту з закликом повести у тісному порозумінні з головою військової мішаної комісії Об'єднаних Націй, генералом Бернсом, заходи для встановлення миру в обширі пустелі Ґаза в південній частині Ізраїлю. Цей заклик Кебот Лодж вистосував в характері голови Ради Безпеки Об'єднаних Націй в місяці червні ц. р. Якщо згадані держави не зможуть перевести замирення в названій фронтовій смузі, то Рада Безпеки ОН буде змушена знову зійтися на обміркування нової загрозливої для миру ситуації. Кебот Лодж пригадав, що 30 березня ц. р. Рада Безпеки заапелювала була вже однаково до жидів, як арабів, щоб вони тісно кооперували з генералом Бернсом для встановлення тривкого замирення в прифронтовій смузі.

● **На Конференції** Міжнародної Організації Праці в Женеві делеґати американських працедавців збойкотували комісії, до яких допущено представників совєтської організації працедавців. Американські працедавці стоять на правильному становищі, що в СССР єдиним працедавцем є уряд, і вони не можуть засідати разом з делеґатами фікційної організації, створеної і контрольованої московським урядом.

Д-р Шілі про продукцію вакцини д-ра Солка

Атлантік Сиіті, Н. Дж. — Генеральний лікар д-р Ліонард А. Шілі говорив на зборах Американського Лікарського Товариства про безпеку вакцини д-ра Солка. Він заявив, що продукція цієї вакцини відбувається з найбільшою обережністю, але на 100 відсотків не можна сконтролювати всі дози, які віддаються для щеплення дітей. Про силу цієї вакцини сказав д-р Шілі таке. „Ця вакцина в високому відсотку забезпечує дітей у віці від шести до дев'яти, в якому вісотку вона тьох років". Докладно ще не забезпечує дітей в іншому віці і старших осіб. Також ще не дослідили, на як довго Солкова вакцина забезпечує перед поліо. Д-р Шілі сказав, що не буде цього року стільки вакцини, щоб можна було нащепити дітей у віці до 19 року, але випродукована цього року вакцина вистачить на щеплення тих дітей, які найбільше хворіють на недугу поліо, це значить у віці від 6-ох до 9-ох років.

МОСКВА ЗАПРОСИЛА АДЕНАУЕРА НА РОЗМОВУ

СОВЄТСЬКИЙ УРЯД ВИСЛАВ ДО ЗАХ. НІМЕЧЧИНИ НОТУ В СПРАВІ БЕЗПОСЕРЕДНІХ ПЕРЕГОВОРІВ ПРО НАВ'ЯЗАННЯ ДИПЛОМАТИЧНИХ І ТОРГОВЕЛЬНИХ ВЗАЄМИН

Москва. — „Совєтський уряд був би радий побачити в Москві в найближчій майбутності канцлера Німецької Федеративної Республіки, пана Аденауера, й інших репрезентантів, що їх захотів би вислати уряд Німецької Федеративної Республіки, щоб передискутувати встановлення дипломатичних, торговельних і культурницьких взаємин між Совєтським Союзом і Німецькою Федеративною Республікою та перевірити питання, зв'язані з цим". Так звучить останнє речення в совєтській ноті, що її у вівторок 7 червня Совєти передали через свого амбасадора у Парижі тамошньому західньо-німецькому репрезентантові. Водночас у Москві викликано в 10 год. вечора закордонних кореспондентів і передано їм текст тієї ноти. Згадане вище конкретно сформульоване запрошення попереджене довгим вступом, в якім кажеться про засадничу конечність збереження добрих взаємин між Німеччиною і Совєтами. Історичний досвід, мовляв, повчає, що як довго німецький і „совєтський" народи живуть у згоді, то це виходить на добро мирові в усьому світі, а ворожнеча між ними доводить до загального нещастя. У двох світових війнах — каже нота — німці й „совєтський нарід" потерпіли більше, як усі інші учасники тих воєн разом узяті. Тепер „деякі агресивні кола деяких держав" хочуть тримати у ворожнечі Совєтський Союз і Німеччину та погіршувати їх взаємні відносини. Продовжування таких заходів довело б до нової війни, театром якої стала б Німеччина, а при сучасному стані існування родів зброї для масового винищування така війна була б для німців страшним нещастям. Совєти, мовляв, ніколи не відчували у відношенні до німців бажання реваншу, чого доказом — цинічно заявляє совєтська нота — являється відношення Совєтів до „Німецької Демократичної Республики" (себто підсовєтської зони Німеччини), взаємини з якою оперті „на твердій базі рівности прав і невмішування у внутрішні справи". Совєтський уряд признає, що нав'язання нормальних дипломатичних, господарських і культурницьких взаємин між СССР і Західньою Німеччиною допомогло б розв'язати найважнішу справу — з'єднення німецьких земель. Це було б теж в інтересі всіх европейських держав. Совєтська нота підкреслює далі користі, які були б для обох країн із виміни їх торговельних і культурних цінностей. Скасування окупаційного стану в Західній Німеччині та формальне відкликання стану війни з Німеччиною Совєтським Союзом промощує шлях до безпосередніх взаємин між тими двома країнами. І тому, у висновку всіх тих міркувань, Совєти запрошують канцлера Аденауера до Москви на розмову.

Відгук у Німеччині в зв'язку з запрошенням Аденауера

Бонн. — Офіційні західньо-німецькі кола стримуються від коментарів на тему вчорашньої совєтської ноти, що запрошує канцлера Аденауера до Москви для безпосередніх німецько- совєтських розмов. На середу 8 червня скликано раду міністрів під проводом канцлера Аденауера для докладного розгляду совєтської ноти і вирішення дальшої тактики у зв'язку з цим совєтським кроком. Згідно з опінією кореспондента „Ню Йорк Таймсу" в Бонні, уважається загально, що західньо-німецький уряд не зробить в цій справі нічого поважнішого, що не було б раніш обговорене й узгіднене з західньо-альянтськими союзниками. Це тим більше логічно, що на 14-го червня, отже на другий тиждень заповіджено приїзд Аденауера до Вашинґтону на розмову з президентом Айзенгавером, при чому Аденауер зустрінеться з англійським міністром закордонних справ Мек-Мілланом, який буде тоді в ЗДА, приїхавши на конференцію трьох західніх міністрів закордонних справ і на ювілейну сесію ОН в Сан Франсіско.

Відгук совєтської ноти у світі

Вашинґтон. — Вістки, які наспіли з різних столиць про безпосереднє враження, що його викликало совєтське запрошення Аденауера приїхати до Москви для розмов про нав'язання „нормальних" дипломатичних, торговельних і культурницьких взаємин, кажуть про більш - менш однакове пояснювання того кроку. Совєти, мовляв, послідовно змагають до відірвання Західньої Німеччини від її союзницького зв'язку з Заходом. Коли це не вдалося зробити засобами погроз і шантажу перед ратифікуванням Паризького договору, з застрашуванням німців, що після ратифікування того пакту Москва взагалі не буде говорити більше про з'єднення німецьких земель, Москва змінила радикально свою тактику і змагає до тієї самої цілі методою „миролюбних" розмов. В Англії стурбовані цією новою совєтською спробою з уваги на можливість викликання заколоту в німецькій публічній опінії. У Франції сподівалися такого московського кроку, вважаючи, що він логічний наслідок недавнього запрошення до Москви австрійського канцлера Рааба з добрими для московської політики наслідками тих відвідин.

В СВІТІ

● **До Міжнародного Трибуналу** в Гаазі вплинула американська скарга про відшкодування за великий літак, збитий Совєтами 7 жовтня 1952 року біля японського острова Гоккайдо, при чому згинуло 8 американських летунів. Америка домагається від СССР $1,620,-295 і просить Міжнародний Трибунал признати СССР винним.

● **Американський сержант** Волтер Вінтер, що стаціонував у Франції, прибув до знайомих у Німеччині й з цікавости пішов над німецько - чеський кордон робити фільмові знімки. Його обскочили комуночеські вояки й, погрожуючи ручними скорострілами, затягли на чеську територію.

● **Чу Ен-лай** проголосив першу в історії Китаю п'ятирічку для боротьби з неписьменністю. Він сподівається, що впродовж 5-ти років можна буде навчити читати й писати мільйони китайців „в більшості сільських районів".

● **Індія**, в порядку виміни „культурними цінностями", вислала до комуністичного Китаю на два місяці 75 індійських танцюристів і музик.

● **Герда Ганцер**, одна з наглядачок у німецькому кацеті в Равенсбруку, засуджена в 1945 році на смерть за звірства, доконувані нею в цьому кацеті, потім помилувана з заміною на кару в'язниці, випущена тепер на волю англійцями передчасно за добру поведінку у в'язниці.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J., on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES.	
На рік	$10.00	One year	$10.00
На пів року	5.25	Six months	5.25
На три місяці	2.75	Three months	2.75

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає і не зобов'язується повертати незамовлені матеріяли.

Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

ГОЛОС ПЕРЕСТОРОГИ

У підозрілій теперішній політичній симфонії на нуту „співіснування", з всілякими прикметниковими додатками, „невтральність" і навіть „мир через силу', що гомонить на всі лади від деякого часу і скріплюється тепер у звязку з передбачуваною „зустріччю на вершинах" („мітінг он ди самміт"), пробиваються час від часу і голоси перестороги, що звертають увагу на можливість нового комуно-московського лайдацтва, закритого тісю співіснувальною метушнею. За один із таких тверезих голосів перестороги треба вважати цікаву „розвідчу студію" про „Нову російську стратегію для війни", надруковану у відомому і авторитетному журналі „Ю. С. Нюз енд Ворлд Ріпорт", у виданні з 10-го червня ц. р.

Стаття ця базована на офіціяльних совєтських публікаціях і на розвідчих матеріялах. Автором її є „бувший військовий аташе в Москві, який сьогодні переводить реґулярні розвідчі аналізи совєтської стратегії для одного із західних урядів" і не бажає виявляти свою ідентичність. Із змісту статті виходить недвозначно, що автор досконало визнається в обставинах, про які пише і які характеризує.

Провідним твердженням згаданої студії є те, що Кремль основно змінив свою стратегію з оборонної на зачіпну. Москва ніколи не мала іншої цілі, як тільки опанування світу. Проте, Кремль, знаючи свою слабість, вів подвійну стратегію: підготовляв світову „революцію пролетаріяту", в якій роля совєтської армії мала бути тільки допоміжною, а в основному свою армію наставляв у першу чергу на оборону. Сьогодні мрії про „світову революцію" розвіялись, і кожна її спроба, як це було в Кореї чи в Індо-Китаї, може вже викликати далеко поважніші наслідки, ніж тільки „поліційну акцію" збоку Заходу. Офіціяльної заяви американського уряду про „масову відплату" на випадок аґресії Кремль уже не може легковажити.

Такі й подібні причини вплинули на те, що совєтські володарі кардинально змінили свою стратегію, скеровуючи її виразно на агресивну війну з двома головними елементами: несподіванкою і „блискавичністю". Вони прийшли до переконання, що, при наявності атомової та водневої зброї масового знищення, готовість на саму тільки оборону рівнозначна з поразкою. В майбутній війні виграє той, хто вдарить перший, ударить несподівано і „блискавично" всією своєю могутністю. Автор згадуваної студії наводить цілий ряд доказів саме такого наставлення совєтської стратегії. Зміна ця мала наступити восени минулого року під час відвідин совєтських достойників у червоному Китаї, і головним промотором її є теперішній прем'єр Булґанін, якому пощастило здобути для цієї зміни опінію Хрущова.

Під цим кутом стояли і стоять усі не тільки політичні і господарські зміни в Совєтах упродовж останніх місяців, але й зміни в організації та вишколі совєтських збройних сил і монтуванні всіляких військових „бльоків". Що більше, цією новою совєтською стратегією подиктована й теперішня закордонна політика Кремлю. Всі останні вияви совєтської „доброї волі", як це було з Австрією, вся совєтська політика „невтралізації" великої смуги впоперек Европи, включно з Німеччиною, Австрією, Юґославією та евентуально Італією і Данією, всі інші „уступки", як звільнення чотирьох американських летунів з червоно-китайського ув'язнення і вся метушня із „співіснуванням" та „зустріччю на вершинах" — мають тільки одну мету: замилити очі Заходові і виграти час, у якому переставлена на повну воєнну продукцію совєтська індустрія могла б випродукувати стільки далекосяжних літаків, стільки атомових бомб та всілякої іншої зброї, щоб можна було одного дня чи години одним несподіваним, блискавичним ударом перерішити на користь Кремлю всі співіснувальні проблеми, себто знищити всю оборонну силу Заходу і підкорити весь світ диктатові Москви.

Захід мусить з такою можливістю не тільки рахуватись, але й відповідно протидіяти. Висновок простий: уся говорена політика є нічим іншим, як тільки параваном, за яким діються речі, найбільш рішальні в історії людства. В таких обставинах тяжить не тільки на наших політичних і військових лідерах, але й на кожному громадянинові величезна відповідальність, бо гра йде дослівно за наше бути чи не бути. Весь людський рід стоїть перед величезним іспитом. Є багато арґументів, включно з цитованим голосом перестороги, які можуть виправдувати надії, що наша країна здає собі справу з усієї серйозности теперішнього положення. Як же хотілося б, щоб з того здавали собі справу й ми, американські українці, здаючи собі справу також і з наших обов'язків та можливостей відносно закутого в кайдани неволі нашого українського народу.

ФІНАНСИ УКК

До позитивів 6-го Конґресу Українців треба зарахувати, що фінансові справи Українського Конґресового Комітету, чи пак комплекс питань, зв'язаний із Народним Фондом, займав на Конґресі поважне місце. Звітування про ці справи було більш, як зразкове. У брошурі „6-ий Конгрес Українців", що її дістали всі учасники, подано балянс Українського Народного Фонду (стор. 14-15), а в друкованому звідомленні Екзекутивного заступника голови УКК в минулій каденції УКК, п. Дмитра Галичина, „На переломі", про ці справи знову широко звітується в окремому уступі „Український Народний Фонд" (стор. 7-11). Скарбник УКК п. Йосиф Лисогір пояснював балянс і додавав свої завваги, а численні промовці торкалися цієї теми. Присвячено для неї теж окрему частину дебат.

У звідомленні Д. Галичина наведено зіставлення зібраних квот на Народний Фонд від 1950 р. включно, разом за 5 років' $578,172,10. Предложений касиром УКК балянс охоплює 3 останні роки, від 1952 до 1954 включно. Скарбник, не скриваючи журби за упадок жертвенности, оправдував проте частинно зменшення впливів у 1954 р. на $93,449,94 в порівнянні з квотою $117,031,86 у 1953 р. розмежуванням збірок на суспільно-харитативні цілі згідно з окремою умовою з ЗУАДК, який почав вести самостійну збіркову акцію під гаслами „Коляди" і „Писанки". З названої квоти $93,449,94 Український Конґресовий Комітет дістав $79,176,00, але інші прибутки УКК доповнили ту квоту до приблизно такої самої суми, яка становила Народний Фонд в 1954 р., бо до $94,503,48. Всі видатки у 1954 р., вкл. з адміністраційними видавничими і пропаґандивними (м. ін. $11,402,94 на закуп публікації, виданої Конґресом, про переслухання у справі комуністичної аґресії в Україні) — разом $92,-353,36. Таким чином на день 14 травня 1955 року у касі УКК залишилась тільки невеличка квота $2,150,12. Це катастрофальний стан, що його може направити тільки негайна посилена жертвенність.

У дискусії над Українським Народним Фондом вказувано з найбільшим жалем, що коли персональні вплати в 1954 році дали $77,606,61, то в перекладі на просту мову це означає, що в З'єдинених Державах є тільки коло 7,000 осіб, які вважають своїм національним і громадським обов'язком платити по $10 річно на свою гримадсько-політичну централю. Гіркі завваги падали під адресою неплатників податку до Народного Фонду. Мимоходом кажучи, Верифікаційна Комісія мала слушну претенсію до службовицького апарату УК-Комітету, що поруч із списками делеґатів і їх уповноваженнями не предложено доказів, скільки кожний із них персонально склав на Народний Фонд від часу його існування.

Зрештою, адміністраційні видатки УКК не були атаковані. Це добре свідчить про делеґатів, що бодай в цій ділянці оминено демагогічних закидів. Правда, був перед останньою війною — як пригадував п. Галичин — такий час, коли одного року зібрано в ЗДА на визвольну акцію „старого краю" $50,000 і вислано їх, зужиткувавши всього $300 під час цілорічної кампанії на всі адміністраційні видатки, але ті часи просто фанатичного ентузіязму й самножертвенности у громадській роботі, здається, безповоротно минулися. Кожна поважна акція вимагає сьогодні поважних коштів на її переведення. І тому напр., з рядів самих делеґатів падали голоси, що треба навіть побільшити скромний і невеличкий службовицький склад УКК ще на окрему людину, яка вела б картотеку платників не тільки за місцевостями, але й за прізвищами, бо пригадки платникам, які правильно й швидко вплачують свій даток, але роблять це у різних місцевостях, чи то змінивши місце замешкання, чи переславши випадково гроші через збірщика в іншому місці, — роблять злу кров і викликають нарікання з поганим наслідком для жертвенности. Здається, що заведення поіменної картотеки платників було б дійсно доцільнішим засобом, як пригадування платникам, щоб вони не забували подавати негайно кожночасну зміну своєї адреси, чи окремо повідомляти, що вони вплатили даток поза місцем свого замешкання, бо у практиці неможливо добитись такої педантичности у всіх громадян.

У пояснюванні, чому зменшилась жертвенність на Народний Фонд, одні нарікали на те, що з НФонду субвенціоновано політичні центри на еміґрації, які не могли дійти до взаємного порозуміння і тому відштовхували американсько-українських платників, інші — навпаки — впевняли, що припинення виплат на визвольну боротьбу й політичні цілі еміґрації поза межами ЗДА перечить основному принципові жертвенности американських українців від найдавніших років і що невиконання в цьому пункті неписаних, але логічних директив 5-го Конґресу було причиною упадку жертвенности. Одні і другі, промовці мали за собою поважні арґументи. Істотний стан такий, що вже в предложеному балянсі за оба попередні роки, 1953 і 1954, в рубриках „УНР" і „УПА" фіґурує — біле місце. Один з дискутантів заявив, що субвенції УКК на політичні цілі стали „м'ячиком в міжпартійних спорах". Теж підкреслено, що ті дотації завжди були такі скромні, що могли тільки в маленькій мірі покрити видатки тих політичних установ, а залишались радше символом зв'язку УКК з еміґрацією і краєм. Нема найменшого сумніву, що на виступ проти тих дальших субвенцій вплинув чи не в вирішній мірі факт останнього розколу в европейській еміґрації, бо найбільшу кампанію проти дотацій повели діячі тієї політичної групи, яка виступає і проти УНРади і теперішнього ЗП УГВР, отже зацікавлена в послабленні обох тих центрів.

Все це поважні проблеми. Аналізування їх повинно йти паралельно з розглядом діяльности УКК і її вислідів.

Не було ні одного члена 6-го Конґресу Українців, який заперечував би дійсно великі зусилля УКК переламати байдужність чи невігластво в американському політичному світі у відношенні до української визвольної боротьби. І тому, при всіх недоліках останнього Конґресу, він повинен був переконати американсько-український загал, що УНФонд — це підстава для величезної роботи, яку вже пророблено і яку треба продовжувати у ще більшому засягу. І що на таку роботу мусять знайтись гроші.

РИМ БОЇТЬСЯ АВСТРІЙСЬКОГО ПРИКЛАДУ

Орган совєтського уряду „Ізвєстія" 23 травня ц. р., і орган компартії „Правда", звертаються з домаганням до Італії, щоб вона зажадала від Америки вивести свої війська з північної частини краю, після того, як американські війська, на підставі Віденського договору, залишать Австрію. Рівночасно „Ізвєстія" „радять" розв'язати питання Німеччини на взір Австрії.

Що ця справа глибоко хвилює італійських політиків та публічну опінію, вказують голоси італійської преси.

„Після з н е в т ралізування Австрії, Італія стала головною точкою опору в обороні південної Европи та Середземного моря" — писав на другий день після підписання Віденського договору військовий коментатор часопису „Corriere della Sera" Не мале значення мали слова й італійського прем'єра Шельби, які він сказав після поїздки австрійської делеґації до Москви. Як випадало державному мужеві, та ще сусідньої і заприязненої держави, Шельба висловив австрійському урядові побажання, в яких, однак, було не мало оґірчення. Італійська преса, яка стоїть близько урядових кол заявляє, що як в рамах европейської спільноти, так і в рамах Атлантійського пакту, на Італію спадають тепер куди більші завдання і відповідальність, ніж дотепер, а зокрема у військовій ділянці. Бо, на випадок совєтського нападу, Італія стала б — за зневтралізованою Австрією та відписаною для Заходу Югославією — першою лінією фронту.

Згадане питання належить розглядати під оглядом внутрішньої та зовнішньої небезпеки. Припущення, що невтралізаційний курс з'єднуватиме в Европі чимраз більше прихильників, криє в собі велику небезпеку для Італії в ділянці внутрішньої політики. І так П'єтро Ненні, провідник лівих соціялістів, який досі завжди йшов разом з комуністами, змінив свою політику на 180°, і, як Неру та Тіто, є великим пропаґатором невтральности. І коли дотепер комуністи та соціялісти були постійно в опозиції і вірно сповняли накази Москви, то тепер, знову з наказу Москви — вони будуть не тільки головними рушіями невтралізації, але й поставлять руба питання про виступлення Італії зі спільноти европейської оборони. Така акція може знайти немало прихильників.

З мілітарного боку виглядає справа також не весело. Через зневтралізування Австрії, постає на північному схилі Альп довга прогалина, яка, дивлячися практично, обіймає Швайцарію, Австрію та Югославію. Це створює зовсім нову ситуацію, до якої змушене буде допасуватися стратеґічне плянування, як італійське, так і Атлантійського пакту. Зокрема належить ствердити, що: 1. шляхи постачання з італійських пристаней до Німеччини через Австрію перервано; 2. хоча в модерній війні Альпи не являють собою великої вартости, на випадок совєтського нападу, вони стануть вихідною точкою совєтського походу в рівнину По та південної Франції; 3. допускаючи, що головний совєтський наступ піде через Німеччину, Совєти зможуть крім цього, на протязі вісьмох днів перекинути тридцять дивізій шляхом Прага-Відень і Будапешт-Ґрац; 4. з чеських та мадярських летовищ совєтські спадуни зможуть за одну ніч осягнути терени північної Італії, а рівночасно з Альбанії обсадити узбережжя Адріятику.

У зв'язку з цим виринає питання: якою мілітарною силою розпоряджає Італія? Її армія, завдяки Америці, добре узброєна. Збільшення чисельного стану армії натрапляє на труднощі не так з причин мирових клявзуль (бо їх можна обминути), як з браку грошей. Сьогоднішній стан збройних сил Італії представляється так: загальна кількість вояків — 250 000-280,000 людей, з чого на морські та повітряні сили припадає по 25,000; 10 дивізій піхоти та 4 дивізії панцерних військ, озброєних модерною американською зброєю. Найкращі дивізії — „Арієте" і „Центавро". Начальній команді Атлантійського пакту підлягають тільки 4 піхотні дивізії, 1 панцерна дивізія та 2 альпійських бриґади (усіх є 5).

Морські сили складаються з 2 модерних боєвих кораблів, 3 кружляків, 10 винищувачів, 9 торпедних човнів, 3 підводних човнів та біля 120 менших кораблів різних типів.

Повітряна фльота має 6 ловецьких з'єднань (модерні американські типи) 2 транспортові з'єднання, 2 морські та 1 розвідче з'єднання для наземних військ.

Американські військові та політичні кола стоять перед новим, важким питанням, бо, крім згаданих вище труднощів, які витворилися після підписання Віденського договору, тяжать ще старі гріхи у відношенні до Італії, які підривають довір'я цього народу до союзників, а між іншим і до ЗДА. Не забуваймо, що мировий договір в Парижі з 1947 р. грубо дискримінує італійський нарід. В ім'я об'єднання Заходу належало б цей промах якнайскоріше направити.

П'ять мільярдів долярів, що їх ЗДА вклали в Італію, виходять на користь вільного світу, але кому на користь вийдуть мільярди долярів, що їх дістав Тіто — питається Італія.

Нестор

Читайте українські книжки й газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила!

Віктор Царинник

ЦУСІМА

П'ятдесят років тому, 27 травня 1905 р., біля маленького острова Цусіма в Корейській протоці відбулася битва між російською і японською фльотами, що закінчилася повною перемогою японців. За понад двісті років існування царської фльоти вона не знала такої поразки. Цусімська битва надовго поклала край спробам Росії стати великою тихоокеанською державою.

Минуле московського імперіялізму багате на невдачі і поразки. Тепер уже мертвий кремлівський диктатор писав: „Історія старої Росії полягала, між іншим, в тому, що її безнастанно били. Били монгольські хани, били турецькі беки, били шведські февдали, били польсько-литовські пани. Били англо-французькі капіталісти. Били всі — за відсталість".

Перед поразкою російської фльоти біля Цусіми блїднуть і сходять на задній плян такі відомі події, як знищення англійцями еспанської „Непереможної армади" біля берегів Англії в 1588 р., розгром адміралом Нельсоном франко-еспанської ескадри біля Трафальґару в 1805 р., найзапекліші битви на морі в першій і другій світових війнах.

У кінці минулого сторіччя почалася завзята боротьба Москви за панування на Далекому Сході, — в Манджурії і Кореї. Побудова залізниці через увесь Сибір до Владивостоку, захоплення в 1898 р. Ляодунського півострова і спорудження там фортеці і бази Тихоокеанської фльоти, — Порт-Артура, побудова Китайсько-Східньої залізниці через Манджурію, фактична окупація Кореї і Манджурії — ось основні етапи російської аґресії.

Японія, енерґійна і повна завзяття держава, яка щойно тридцять років перед тим стала на шлях европеїзації свого життя, рішуче спротивилася російськ. зазіханням. Це і обумовило війну 1904-05 рр. Японці завдали першого удару, напавши на Порт-Артур. Вночі 27 січня старшини тихоокеанської фльоти, яка стояла в Порт - Артурі бучно справляли іменини командувача фльоти адмірала Старка. Цієї ночі японські винищувачі, мавши точний плян розташування ворожої фльоти, прорвалися в Порт-Артур і потопили кращі російські бойові кораблі. Гарматня стрілянина в фортеці не справила ніякого враження на п'яних офіцерів. Вони і далі б е н к е т у вали, сприйнявши стріли японських гармат за артилерійські сальви на честь дружини командувача. Доки п'яні старшини встигли отямитися, три найпотужніші кораблі пішли на дно моря. Вранці японська фльота пошкодила ще чотири кораблі, а кілька інших потопила в корейському порту Чемульпо. Рештки знесиленої Тихоокеанської фльоти японці бльокували в Порт-Артурі.

Водночас почалися бої в Кореї і Манджурії. Погано вишколена, зле озброєна, керована бездарним і продажним генералітетом, російська армія програвала одну битву по другій. До того ж поразницькі настрої, особливо в Польщі, Фінляндії і на Україні виявлялися щоразу сильніше. Поневолені народи бажали поразки Росії, розуміючи, що воєнна катастрофа прискорить розвал в'язниці народів. Власне, страх перед революцією і спонукував уряд розв'язати війну проти Японії. В урядових колах була поширена думка, що потрібна лише невелика переможна війна, щоб запобігти вибухові революції.

Але все готування до війни на Далекому Сході, що коштувало сотні мільйонів народних грошей, виявилося блефом. Війна показала, що воєнна організація країни і її економіка були відсталі. Армії бракувало набоїв і гармат, не вистачало харчів і одягу для вояків.

Надії, що суходільна армія під проводом ген. Куропаткіна прорве бльокаду Порт-Артуру, скоро розвіялася. Російська ескадра в цій фортеці була приречена на знищення. Її спроби прорвати бльокаду і пробитися до Владивостоку, другої російської морської бази на Тихому океані, не мали успіху.

Тоді виникла в Петербурзі ідея змобілізувати воєнно-морські сили Балтики та Чорного моря і вирядити їх на Тихий океан рятувати обложений Порт-Артур. Турецька відмова пропустити Чорноморську ескадру через Босфор і Дарданелі на Середземне море змусила уряд сформувати з переважно старих кораблів другу, а дещо пізніше й третю Тихоокеанську ескадру. Англія не дала російським кораблям дозволу пройти через Суезький канал, і вони рушили навколо Африки. Величезна й потворна, як і сама Росія, ескадра не мала ніякої бойової вартости. Це знали всі, крім уряду, і головного воєнно-морського штабу в Петербурзі. Єдиним „бойовим подвигом" цієї ескадри був так званий „гульський інцидент", або піратське потоплення рибальських човнів у Німецькому морі, що їх командування прийняло за японські винищувачі.

Поки друга і третя ескадри посувалися на Далекий Схід, ситуація на театрі воєнних дій докорінно змінилася. В грудні 1904 р., після 11-місячної облоги японці взяли Порт-Артур.

Втрата Порт-Артуру означала безславний кінець війни, але Москва пробувала провадити її далі, хоч надій на перемогу вже не було. Дальший похід російських ескадр втратив сенс. Найкращі кораблі знищено в Порт-Артурі або захоплено в полон. Самі ці дві ескадри були набагато слабші від японської фльоти.

27 травня 1905 р. російські ескадри зустрілися коло острова Цусіми з японськими кораблями. Через кілька годин бою російська фльота стала легкою здобиччю японців. Вона капітулювала, причому її командувач адмірал Рожественський перший піддався в полон. З кількох десятків кораблів вирвалися з японських кліщів лише шість. Російська аґресія на Далекому Сході захлинулася у власній крові.

Треба було негайно укладати мир. І за посередництвом президента Теодора Рузвелта в Портсмуті почалися мирні переговори. За Портсмутською угодою Москва відступила Японії Південний Сахалін і Порт-Артур, зрікшись на користь переможця свого фактичного протекторату над Кореєю і Манджурією.

Портсмутський договір 40 років тяжів над Росією. Відновлюючи в 1925 р. дипломатичні відносини з Японією, большевицький уряд визнав чинність Портсмутського договору, бо Кремль тоді не мав сили, щоб змити чорну пляму поразки.

Але реваншистські настрої серед шовіністичної московської воячччини ніколи не вгасали, хоч большевицький уряд, з тактичних міркувань маскуючись формулою „добросусідських" відносин з Японією, не порушував питання про скасування або ревізію Портсмутського договору. Неповторна нагода „зреваншуватися" над фактично розбитою американцями Японією прийшла наприкінці другої світової війни. За кілька днів до безумовної капітуляції Японії московський уряд відкликав свій договір з Токіо про невтралітет і розпочав „війну" проти Японії.

Дмитро Галичин, Екзекутивний Заступник Голови Українського Конґресового Комітету

НА ПЕРЕЛОМІ

ЗВІТ З ДІЯЛЬНОСТИ УКРАЇНСЬКОГО КОНҐРЕСОВОГО КОМІТЕТУ ЗА РОКИ 1952—1955

(6)

300-ліття боротьби проти Москви

В Україні, в цілому СССР та в країнах московсько-совєтського впливу відбувалися — з наказу й ініціятиви Москви — незвичайно гучні святкування 300 роковин Переяславського Договору. Ці святкування мали переконати вільний світ, що український нарід бажає й далі бути в тісному єднанні з московським народом, що саме така була й воля українського народу, виявлена договором у Переяславі в 1654 році.

Цьому баламученню Москвою вільного світу протиставила українська спільнота в ЗДА маніфестування правди про Україну, виявлення її боротьби проти Москви впродовж минулих 300 років та справжньої суті договору в Переяславі й мети наказаних Москвою святкувань.

Ці наші маніфестації почалися вже з відзначуванням 36 Роковин Акту 22 Січня 1918 року, а згодом, упродовж року, були влаштовані й окремі маніфестації під гаслом: 300 років боротьби України проти Москви.

Український Конґресовий Комітет підкреслив окреме завдання наших святкувань у січні 1954 року саме в пов'язанні з 300-літтям Переяславського Договору в своїх листах до Відділів та дав таке ж підкреслення значення Актів 22 Січня в своїх тезах для доповіді на святкуваннях.

І січневі святкування і маніфестації у зв'язку з роковинами Переяславського Договору принесли поважну користь українській справі. Американська преса писала статті на цю тему та коментувала ці прилюдні виступи й декларації й резолюції нашої спільноти.

Листопадові роковини

Роковини віднови української державности на Західніх Українських Землях відзначує наша спільнота в З'єдинених Державах щорічно окремими святкуваннями. Вони відбуваються з ініціятиви місцевих Відділів Українського Конґресового Комітету. Ці відзначування мають окреме значення: вони підкреслюють історичну українську державність цієї частини Української Землі й право українського народу бути її господарем. Підкреслюють зокрема тепер, коли з боку польської політичної еміґрації знову починається пропаґанда у вільному світі, щоб „доказувати" йому „історичне право" поляків на Західні Українські Землі.

Український Конґресовий Комітет Америки проголошував у ці роковини окремі заклики та звертався до Відділів обіжними листами.

Грошові прибутки з цих святкувань призначуються — традиційно — на фонд допомоги інвалідам.

Роковини Карпатської України

П'ятнадцяті Роковини Проголошення Н е з а л е жности Карпатської України були відзначені українською спільнотою в ЗДА.

Український Конґресовий Комітет проголосив заклик та доручив Відділам влаштувати відповідні святкування в місцевостях, де немає окремих організацій карпатських українців, а в порозумінні з ними там, де такі організації існують і діють.

Також ці святкування мали метою відповісти певним чеським еміґраційним групам, які включають українську Срібну Землю в свої політичні калькуляції та проводять відповідні акції на терені З'єдинених Держав.

Український Конґресовий Комітет придбав певну кількість публікації в англійській мові п. н. „Від Карпатської Руси до Карпатської України". Поважну частину одного числа „Українського Квартальника" присвячено питанням Карпатської України.

Роковини С. Петлюри

Зміст і вага відзначування роковин смерти Головного Отамана Військ і Фльоти Української Народної Республіки, Голови Директорії Симона Петлюри, також у тому, що наша спільнота, відзначуючи щорічно ці роковини в З'єдинених Державах, прилюдно відкидає ті наклепи, які кинули на цю добу наших визвольних змагань вороги українського народу, або непоінформовані, чи злобно й неправдиво інформовані кола в цій країні й загалом у вільному світі, обвинувачуючи в певних діях увесь український визвольний рух і продовжуючи це обвинувачення й досі.

Саме тому Український Конґресовий Комітет прив'язує до цих відзначувань велику вагу, бо вони діють у користь визвольної справи українського народу у вільному світі.

Тому й підтримує ці відзначування всебічно морально.

Постаті, рухи, події

Роки після припинення реґулярної боротьби Українських Збройних Сил, це — в українському житті — доба УВО, ОУН, УНА й УПА. Це продовження боротьби українського народу за своє визволення іншими методами й іншими шляхами. Продовження, що триває й досі.

В пов'язанні з цим і в признання цій боротьбі — українська спільнота в З'єдинених Державах вшановує пам'ять колишнього Командира Корпусу Січових Стрільців, згодом Провідника УВО й ОУН полковника Євгена Коновальця, відзначує роковини ОУН, Бродів, УПА та смерти її Командира Тараса Чупринки.

Ці постаті, рухи й події — частина недавнього минулого українського народу, вимова минулих років, відгомін у теперішніх днях, приклади, що мають дати теперішньому й прийдешньому поколінням науку для праці й існування в користь українського народу і його визволення.

Український Конґресовий Комітет доцінив вагу цих відзначувань та підтримав їх своїм авторитетом. Були видані відповідні заклики й обіжні листи.

Шевченкові роковини

Традиційні святкування роковин Шевченка — це щорічне свято української культури. Але разом з цим — ці святкування є політичною маніфестацією духового єднання всіх українців з усіх закутин Великої Української Землі, єднання українців у кожній країні, у всьому вільному світі. Вони мають ще одне завдання: паралізувати московсько - комуністичні намагання представити Шевченка в неправдивому характері, викривлювати його справжні ідеї, його ставлення до Москви й фальшувати його твори.

Український Конґресовий Комітет Америки патронує цим святкуванням й дбає про їх підготову.

Прибутки з цих святкувань йдуть звичайно до Українського Н а р о д н о г о Фонду, збільшуючи цим його змогу фінансувати різні культурні освітні й наукові акції, чи установи.

Винятково в ювілейному році Наукового Товариства ім. Шевченка Український Конґресовий Комітет закликав Відділи слати ці прибутки для НТШ.

Вол. Дорошенко

СПОГАДИ НАЧЕ ТАЯ ПОВІСТЬ

(З НАГОДИ І ПРО ВИДАННЯ УВАН — ЄВГЕН ЧИКАЛЕНКО, СПОГАДИ, НЮ ЙОРК 1955, 8°, ст. 502+2 неп.)

Не говорю вже про те, що діялося за його проводу в самім українськім таборі.

Багато чого з цих закулісових історій міг оповісти й Покійний д-р Лонгин Цегельський, що теж був їх учасником, і він навіть дещо опублікував в Америці і все збирався засісти за систематичні спогади, але відкладав, хоч літа минали, а серце, що раз слабшало і врешті одного вечора відмовилося служити. І покійний полишив нас із порожніми руками.

„Січовий батько", д-р Кирило Трильовський навіть почав був врешті писати свої спогади, але взявся за них запізно. Зачавши ще за Польщі, продовжував їх і за совєтської окупації, але вже серед дуже тяжких життєвих обставин: не раз не було чим запалити в хаті, тож писав у рукавицях... Та й поважно хорував і родина мусіла примістити його в шпиталі, де і вмер. Кілька днів перед смертю казав до сина Петра, що якби йому вдалося вийти з шпиталю, то зараз візьметься докінчувати спогади. Але „не вдалося"! Добре, що не пропала розпочата частина. Зберігається у сина, який перебуває в Едмонтоні, в Канаді. Варто, щоб побачила світ.

Бо це, як бачимо, невеселі речі. Не краще стоять справи і в Америці. Щось і наші тутешні діячі не дуже то квапляться до спогадів. Поза окремими спорадичними й неповними спробами, не маємо властиво ширших мемуарів, які малювали б життя й діла американських українців. Багатьох із них, що кермували цим життям і ділами, вже немає на цьому світі, а не один вже доживає віку, проте ніхто з них не береться списати всього того, що бачив і пережив.

Правда, у нас справа з публікацією спогадів не легка. Загальні видавництва на це не йдуть — не виплачується, спеціяльних органів нема й не передбачається. Від часу до часу появляється дещо в „Свободі", але ж політична газета не може обернутися в історично - споминевий журнал.

Отже перспективи для авторів невтішні. Не кожний же схоче писати „мишам на снідання", та й щоб писати, треба бути вільним від іншої роботи, яка дає засоби до життя. А таких щасливців серед нас мало. Проте, останнім часом налагодилося у нас видавництво для ширшого загалу. Маю на думці видавництво, що його провадять НТШ і УВАН за матеріяльною підмогою Східньо-Европейського Фонду.

В програмі цього видавництва є й видання спогадів. УВАН навіть уже й видала одну річ — **Спогади Є. Чикаленка.** Це є друге видання Чикаленкових Спогадів, що вийшли були свого часу у Львові в трьох томиках.

Тепер появилися вони в одному великому томі в гарній обкладинці Петра Холодного молодшого та з портретом автора. Коштує книжка недорого — $3.50.

Не можна не радіти появі цього видання. Перше видання давно розійшлося і є цілком невідоме нашому молодшому поколінню, а надто виходиям із Совєтської України. Тим часом мало котра книжка так гарно вияснює історію українського руху на Наддніпрянщині з-перед 1-ої світової війни. І це цілком зрозуміла річ. Адже ж автор спогадів — сам був визначним діячем цього руху, брав близьку участь у тодішньому українському громадському, політичному та культурному житті, стояв у зв'язку з усіма головними його діячами, а з багатьма з них в'язали його приятельські відносини. Словом, був одним із стовпів, на яких держався наш рух. Людина заможна, старий „пан", як його називали знайомі, не щадив засобів, щоб піддержати українську культуру, українське слово. Адже ж головно завдяки йому виходив єдиний український щоденник на Наддніпрянщині перед 1-ою світовою війною („Громадська Думка", а по її забороні урядом — „Рада"). Чикаленко, дійсно, полюбив Україну, як любив він висловлюватися „до глибини кишені". Отож, беручи близьку участь в українському житті від ранньої молодости, мав він що оповісти про всі його перипетії, а надто про свої зусилля вдержати „Раду", не зважаючи на переслідування царської адміністрації і байдужність рідного громадянства. Про те, як жило і діяло українство протягом яких 40 років перед вибухом 1-ої світової війни та про свою ролю в українському русі й оповідає покійний автор. А добре володіючи рідною мовою, та маючи неабиякий літературний хист, оповідає дуже цікаво, просто по мистецьки. Тож і читаєте його хроніку, як який белетристичний твір, як повість. Чикаленко справжній майстер пера. Це він довів ще задовго до появи своїх Спогадів своїми популярними книжечками про сільське хазяйство.

(Закінчення буде)

ЧЕНСТВО В УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДНОМУ СОЮЗІ — ЦЕ ВАШ НАЦІОНАЛЬНИЙ ОБОВ'ЯЗОК І ОСОБИСТИЙ ІНТЕРЕС! ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ У. Н. СОЮЗУ!

З ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

Ню Йорк, Н. Й.

Відзначення 29-х роковин смерти Симона Петлюри.

Як уже коротко у „Свободі" (ч. 98 за б. р.) було подано, у суботу 21 травня 1955 р., у Ню Йорку, відбулася Жалобна Академія для відзначення 29-х роковин трагічної смерти Голови Директорії і Головного Отамана Військ Української Народної Республіки Симона Петлюри.

Академія, яка відбулася у великій авдиторії Вашингтон Ірвінг Гай Скул, складалася з промов і концертової частини. Уряджена вона була Центральним Комітетом Симона Петлюри, що існує в Ню Йорку від 1951 року, а започаткував її в. о. голови цього К-ту, Генштабу полковник А. Валійський вступним словом.

Привітавши присутнього там президента УНР д-ра Ст. Витвицького і православних владик, архиєпископів Мстислава й Ігоря з духовенством, генерала О. Загродського і все громадянство, полковник Валійський промовляв на цей раз трохи довше, ніж то робив раніше в подібній ролі, мабуть заохочений до цього приявністю дуже численної української громади, що зійшлася вшанувати світлу пам'ять Невтомного Борця за волю свого народу.

Це було добре, що промовець довше зупинився на Його світлій постаті, бо головний промовець, д-р В. Ржепецький своїми екскурсіями в історію американського народу доби Линколна й українську історію часів Хмельницького, мав уже порівнюючо мало часу, щоб довше зупинитися і докладніше освітлити добу нашої новітньої Визвольної Боротьби і постать Того, хто її очолював.

В інтервалі між цими двома промовами п. Микола Дзябенко деклямував Франкового „Мойсея", — „майже в цілості", як зазначила „Свобода". Не було то „в цілості", тільки дехто нарікав, що деклямація тривала задовго, але, поминаючи це, належиться признати, що п. Дзябенко, як декляматор, виконав своє завдання з великим успіхом. Після промов — коротка перерва, а після неї — мистецька частина.

Першим виступив п. Михайло Мінський, який виконав народну пісню — Марш Петлюри: „За Республіку Народну" та „Думу про Богдана Хмеля", музика П. Гайдамаки. Другий співак - тенор п. Валентин Вакум проспівав дві пісні на слова Т. Шевченка, муз. М. Лисенка: „Вогні горять"... і „Гомоніла Україна"... Пані Ганна Ширей виконала „Вояцьку пісню" на слова І. Зубенка, муз. І. Зайця, та „Наша пісня"..., слова Р. Василенка, муз. В. Гавриленка. П. Михайло Ольховий — бас, виконав „Ой, поля ви, поля"... слова О. Кониського, муз. В. Барвінського і „Гетьмани"... на слова Шевченка, муз. М. Лисенка.

Після сольових точок слідкував виступ мішаного Хору Української Православної Катедральної Церкви Св. Володимира в Ню Йорку під дириґентурою проф. Василя Завітневича. Хор виконав чотири пісні: „Козака несуть"..., муз. М. Леонтовича, „Встає хмара з-за Лиману"..., слова Шевченка, муз. Лисенка, „Гей злітались орли"..., муз. К. Стеценка, і останню — „Вставай, народе!"..., слова І. Багряного, муз. Г. Китастого.

Не можна не підкреслити, що концертова частина Академії мала особливий успіх. В сольових виступах він уже наперед був забезпечений іменами всім добре відомих виконавців-мистців. Що ж до виступів Церковного Хору Св. Володимира, то, мабуть, не помилимося, коли скажемо, що на цей раз Хор показав, що він, під орудою професора В. Завітневича, вже, мабуть, осягнув зеніту в хоровому мистецтві. Певно також тому, що має в своєму складі такі мистецькі сили як пані Г. Ширей і п. М. Ольховий, а на цей раз ще й П. Михайла Мінського, та ще крім того був підсилений трохи й співаками Церкви Св. Тройці у Ню Йорку.

Виконавцям акомпаніювали на фортепіяні пані: Калина Чічка-Андрієнко і Дарія Гординська-Каранович. Почалася Академія співом Американського Гимну, що його виконав хор, а закінчилась відспіванням Українського Гимну, що його, разом з хором, з великою урочистістю виконали всі присутні.

Учасники Жалобної Академії розходились з почуттям глибокої вдячности за пережиті хвилини справжньої мистецької насолоди і шляхетного настрою, який так личить саме для українців, що прийшли віддати поклін Найбільшому Українцеві нашої доби — Симонові Петлюрі.

У неділю 29 травня, після Служби Божої, в українських православних церквах м. Ню Йорку були відслужені панахиди за спокій душі св. п. Головного Отамана. В Катедральному Храмі Св. Володимира панахиди відправив о. митрат Лев Весоловський. Простора Церква була переповнена вірними обох віровизнань за присутности Пана Президента УНР д-ра Степана Витвицького в оточенні б. української старшини вищих ранґів, серед яких були й прибулі на 6-ту Конвенцію УКК делеґати з далеких міст ЗДА. Панахиду в композиції К. Стеценка співав чудово хор під орудою проф. В. Завітневича. На аналої під час панахиди, по давньому звичаю, — коливо і три хліби з палаючими свічками, між ними — сім пишних квітів — символ семи куль, що їх вбивник вистрілив 29 років тому в Симона Петлюру. З додержанням тієї ж традиції відбулася панахида і в Церкві Св. Тройці. Відправляли її Архиєпископи Ігор і Паладій соборно з двома священиками. Співав хор під орудою проф. Трухлівого. Перед початком відправи Владика Ігор сказав глибоке змістом слово про Великого Покійника і Його ролю та значення в ті недавні часи, які доля судила всім нам пережити.

А. З.

Филаделфія, Па.

Велика Громадська Панахида.

У неділю 29 травня в храмі св. Апостола Андрія Первозванного УАПЦ Соборноправної у Филаделфії при Румунській Православній Церкві, після Святої Літургії відбулась Велика Громадська Панахида: за воїна Землі Української полк. Євгена Коновальця та за 7 мільйонів українців, Москвою голодом замучених. Перед Панахидою настоятель храму протоєрей К. Даниленко-Данилевський з піднесенням прочитав глибоко-змістовну відозву: „До 25-і річниці розгрому українського села „московськими канібалами, що місцями звучала:

„...брудними і кривавими руками большевицькі орди убивників вдерлися в святиню української сільської громади — в її сім'ю, в укладені віками життьові форми і устрій, в прадідівські традиції, в барвисту українську культуру, в побут, в християнську мораль, глибоку й благородну віру в добро та пошану гідности людини".

„...мільйони жертв, що пішли на Голготу смерти в концтаборах, сотні тисяч замучено в льохах ГПУ, поголовне ограбування селянства, 7 міл. заморених Москвою голодом, а тоді безпросвітне рабство..."

„...на кістках їх промощувались тоді дороги до золотоносної Колими, апатітових родовищ Кольського півострова, вугільної Воркути, непроходимих нетрів-тайги Далекої Півночі, голих степів Караганди, Біломорканалів, та маґістралі Алтайських гранітних гір."

„...В глибокій скорбі віддамо ж їм нашу пошану: на вечерах споминів, академіях, помолимося за душі оцих померлих і закатованих, за віру, народ, і Церкву Христову"...

В храмі молилися з плакучими свічами. Співав Церковний Хор під управною рукою дириґента Петра Гурського та не одна сльоза покотилась по засмучених обличчях наших земляків, пригадавши оті страшні часи на Україні, що й тепер їх терплять під владою антихристів українські мученики. Молилися та благали Всевишнього Творця — знищити московського дракона, що хоче проковтнути світ та повернути нас усіх, спрагнених за Рідною Землею, під своє святе яснобл.акитне, українське небо! А пам'ять за українського воїна Євгена — піде з роду в рід!

М. Д.

14 СТУДЕНТІВ ОДЕРЖАЛИ СТИПЕНДІЇ ВІД У. С. ФОНДУ

Ню Йорк. — В суботу, дня 4-го червня ц. р. відбулося засідання Кураторії Українського Студентського Фонду, на якому після детального розглянення прохань українсько - американських студентів, бажаючих одержати стипендії від УСФонду, Кураторія одноголосно рішила наділити безвідсотковими зворотними стипендіями таких студентів: Микола Костко, Степан Олійник, Зенон Винницький, Павло Сидор, Дженет Ковалюк, Володимир Джінґала, Христина Шипайло, Юліян Крижановський, Катерина Кохно, Богдан Карашкевич, Володимир Гайдук, Петро Крамаренко, Іван Янчишин та Юрій Ольховий.

При цьому треба згадати, що розділюючи стипендії із обмежених фондів, які зібрано на цю ціль в 1954-ому р., Кураторія керувалася такими засадами: українське походження (тут народжених і новоприбулі) та стале замешкання в ЗДА, студіювання з метою одержати диплом на акредитованому університеті чи каледжі, інтелектуальні здібності та осяги в науці, моральні вартості та характер, участь та заінтересування українським студентським та суспільно - громадським життям.

Крім розподілу стипендій Кураторія також розглянула й апробувала плян праці та Липневої Збіркової Кампанії на УСФонд, що його предложив заступник голови п. Володимир Петришин. Для успішнішого виконання своїх завдань Кураторія ухвалила Додаток до Статуту, на основі якого покликається до життя місцеві відділи чи Мужів Довір'я УСФонду по більших осередках скупчення української спільноти в Америці.

• НАУКА •

Українська Вільна Академія Наук у США
11½ Вест 26 вул., Ню Йорк
В суботу, 11-го червня 1955 р., о 4-ій год. дня в приміщенні УВАН у США відбудеться Засідання Літературознавчої Секції.
Доповіді:
проф. Д. Чижевський і проф. П. Одарченко
про
„Нову радянську історію української літератури".
Вхід вільний.
Керівництво Секції

Українська Вільна Академія Наук у США
11½ Вест 26 вул., Ню Йорк
В суботу, 11-го червня 1955 р., о 7-ій год. веч. в приміщенні УВАН у США відбудеться Засідання Філософічної Секції.
Доповіді на тему:
„Критика радянського „діамату"
зроблять
проф. Д. Чижевський та проф. А. Філіпов
Вхід вільний.
Керівництво Секції

ВСЯЧИНА

Щоденник „Ню Йорк Таймс" видав поазбучний „Покажчик" до річника 1954, в якому є пів мільйона пунктів, що охоплюють найрізнородніші справи ЗДА та всього світу. Ця книга великого формату (8.5 на 11 цалів) має тристовпцевих 1,227 сторінок. Вона надрукована на тривкому папері і має ceратову оправу. Зміст упорядкований поазбучно за темами, прізвищами, організаціями та місцевостями, так що легко знайти потрібний матеріял.

ЗБІЛЬШИЛАСЯ КОНТРАБАНДА ШВАЙЦАРСЬКИМИ ГОДИННИКАМИ.

Голова Американського Товариства Імпортерів Годинників А. А. Гармон нарікає на те, що після того, як на 50 відсотків підвищено мито від швайцарських годинників так сильно збільшилася контрабанда ними, що законні імпортери мусять ліквідувати свої підприємства, бо не можуть витримати конкуренції з контрабандистами. В одному році привезли контрабандою до ЗДА 1,500,000 годинників. Американські імпортери просили швайцарських продуцентів, щоб не продавали контрабандистам годинників, але їхня просьба не мала успіху. В 1953 році імпортовано до цієї країни 12 мільйонів годинників із Швайцарії, але дотеперішній привіз цього року свідчить, що в 1955 році імпортують їх тільки коло 8 мільйонів.

ЯК ПАНІ МЕСТА ДОПОМАГАЄ ЗАКОРДОННИМ СТУДЕНТАМ

Пані Перл Места давніше славна була з того, що влаштовувала товариські прийняття в столиці. Пізніше вона була американською амбасадоркою до Люксембурґу, а в 1953 році їй вдалося дістати візу до СССР, і вона мала змогу звидіти деякі країни під російською диктатурою, між іншим була і в Україні. Тепер вона виголошує доповіді на тему своєї поїздки до Совєтів. В минулому році вона виголосила 40 доповідей в різних місцевостях ЗДА, а за ці гроші, які дістала за доповіді, вона допамагає дев'ятьом студентам із сімох країн, які студіюють в ЗДА. Восени число цих студентів збільшиться на одного японця. „Ці студенти, каже пані Места — це не якісь „видатні" одиниці. На мою думку, часом пересічні студенти дають собі ліпшу раду в житті, між ті, яких зараховуємо до „блискучих" під час студій".

Посмертні Згадки

СЕМЕН НАКОНЕЧНИЙ, довголітній член Т-ва ім. М. Грушевського Відд. 219 УНСоюзу в Нюарку, Н. Дж., помер дня 3-го червня 1955 р. в 69. році життя. Покійний походив з села Острожець, пов. Мостиська, Галичина. Оставив у смутку дружину Магдалину. Похорон відбувся 6-го червня з Української Православної Церкви в Нюарк, Н. Дж. — В. Й. П.!

ПЕТРО ПЕРОГАНИЧ, член Б-ва св. о. Николая Відд. 369 УНСоюзу в Палмертон, Па., помер 15-го травня 1955 р., проживши 69 р. Покійний родився 1886 р. в селі Тарнова Вижна, Зах. Україна. Оставив в смутку дружину Феню, 3 синів, одну доньку і 4 внуків. Похорон відбувся 19. травня при участі Родини, Приятелів і Членів Відд. до церкви св. Володимира a відтак на цвинтар —. В. Й. П.!

С. Деркач, секр.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

ЕЛИЗАБЕТ, Н. ДЖ. — В-во св. Арх. Михаїла Відд. 142 повідомляє всіх членів, що піврічні збори відбудуться в суботу, 11-го червня, о год. 7:30 ввечір в залі УНДому 214-216 Фултон вул., Елизабет, Н. Дж. Просимо всіх членів явитися на тих зборах та вислухати звіту контролі за минулий квартал, та забрати свої чеки дивіденди. На зборах буде вирішена справа виїзду членів автами на отворення сезону і посвячення будинків на Союзівці в неділю дня 12 червня. Проситься всіх членів вирівняти свої вкладки та вписувати своїх приятелів та знайомих до Братства і УНС. — Е. Поливчак, фін. секр.

НЮ ЙОРК, Н. Й. — Місячні збори Б-ва св. Володимира Відділ 130 відбудуться в суботу, 11-го червня, о 8-ій год. веч., в домівці Укр. Кат. Ветеранів при 33 Іст 7 вул. В програмі зборів звіт уряду і контр. ком., балевого Комітету, та звіт делеґата із 6-го Конґресу, кореспонденція й інші справи. Проситься членство прибути на означений час. Перед зборами можна вплатити членські вкладки. — Й. Марків, предс.; Г. Лучанко, фін. секр. М. Кравчук, кас.; І. Малець, рек. секр.

БАЛТІМОР, МД. — В-во Пресв. Тройці, Відд. 320, повідомляє своїх членів, що місячні збори відбудуться в неділю 12. червня, о год. 1:30 попол., в У. Г. Клюбі 3101 O'Donnell St. Проситься усіх членів прибути на означений час і вирівняти свої залеглості. Секр. буде роздавати дивідендові чеки від УНС за 1955 р. — Д. Пісецький, предс.; І. Малко, секр.

БЕЙОН, Н. ДЖ. — В-во св. Арх. Михаїла Відд. 213 повідомляє, що місячні збори відбудуться у вівторок, 14-го червня, о год. 7-ій веч., в залі У. Н. Дому 35 W 19 St. Проситься всіх членів прийти і заплатити свої вкладки та забрати собі чеки дивіденди, бо секретар не буде розносити по домах. Довгуючих членів проситься вирівняти свій довг, в противнім разі будуть суспендовані. — В. Сілі, предс.; М. Даньків, кас.; А. Васараб, секр.

ЮТИКА, Н. Й. — Управа Відділу 484, ім. Т. Шевченка, повідомляє всіх членів, що чергові місячні збори відбудуться в суботу, 11-го червня, о год. 8-ій веч., в приміщенні церковної залі при 1108 Стейт Стріт. На зборах буде: звіт делеґата про 6-ий Конґрес УКК, масова акція спровадження залишенців з Европи, видача членам дивідендових чеків УНС за рік 1954-1955, обговорення Союзового пікніку, збірка членських премій. Проситься всіх членів прибути вчасно на збори, а при тому звертаємо увагу довжникам, щоб вирівняли свої залеглості. — В. Запаранюк, секр.

ІРВІНҐТОН, Н. ДЖ. — Місячні збори Т-ва ім. І. Франка, Відд. 490, відбудуться в суботу, 11-го червня, о год. 7:30 веч., в залі укр. пресв. церкви, 36 Harrison Pl. Будемо роздавати чеки дивіденди. — О. Чорномаз, секр.

● РОЗШУКИ ●

Пошукую свою куму
АННУ БОТІВСЬКУ
з трьома дітьми: Надька, Матвій і Маруся зі села Золотники, повіт Підгайці, також пошукую Дмитра **БЛАЖЕНКА** і Петра **ТЕРЛІНСЬКОГО** зі села Джурин, повіт Чортків і свою сестру Анастазію з Ґайдалів Сужанська, які мають перебувати в Канаді, Хто знає про них, прошу писати на адресу:
JOSEPH GAJDALO,
232 High St., Pawtucket, R. I. U.S.A.

Пошукую своїх дітей: дочку Марію і сина Володимира **САВЮК**, з с. Котузова, пов. Підгайці. Хто знав би про них або, самі прошу зголоситись до батька:
METODIY SAVJUK
204 Market St., Passaic, N. J.

Пошукую свойого брата **Андрія ВАРХОЛЯКА**, знайомих і кревних зі села Полонна, повіт Сянік, Зах. Україна. Відомості прошу слати на адресу:
MARY TURKO
39 & Wabash Avenue
Hobart, Ind.

ТАРЗАН, ч. 3475. Герой.

Зграя дикунів, воркочучи, рушила до Тарзана і тубільця, які стояли біля вбитого.

— Це моє плем'я дюрю, — сказав войовник. — Вони хочуть довідатися, що сталося. Тубілець Касуля розповів, як Тарзан переміг Нуму. Ватажок був зворушений. — Ходіть, ми мусимо його вшанувати!